

„Prácu sestričky som si znovu zamilovala.“

Adaeze z Nigérie sa vyučila za ortopedickú zdravotnú sestru. Po ukončení štúdia v roku 2012 nastúpila ako asistujúca sestra na kliniku v štáte Enugu vo východnej Nigérii. Pracovné podmienky tam však boli zlé.

03.03.2020

Keď sa situácia na klinike zhoršila ešte viac, rozhodla sa odísť. Druhé

zamestnanie našla v nemocnici Niger Foundation.

„O nemocnici Niger Foundation som sa dozvedela v jeden večer pri rozhovore s priateľmi. Pýtala som sa ich, ktorá súkromná nemocnica v Enugu je najlepšia. Povedali, že NFH – Niger Foundation Hospital – v štvrti Independence Layout.“

Hneď na druhý deň sa rozhodla NFH navštíviť a zistiť viac. V mysli mala ešte čerstvé spomienky na prvú prácu a tak mala zmiešané pocity. Ale keď vstúpila do priestorov nemocnice, pochybnosti ju hneď opustili.

„Zbadala som kvety a upravené trávniky... v nemocnici? Vstúpila som do budovy a uvidela sestričky. Boli pekne oblečené, usmievavé a priateľské. Veľmi príjemná zmena oproti mojej predchádzajúcej práci.“

Na oddelení ľudských zdrojov jej odporučili podať si žiadosť o zamestnanie. Žiadosť podala a na jej prekvapenie ju prijali.

„Prvé dni však neboli ľahké,“ hovorí Adaeze so smiechom. „Ako nová sestra som toho o práci v luxusnej nemocnici veľa nevedela, no všetci boli ku mne priateľskí a pomáhali mi. Hlavná sestra ma postupne zaúčala do mojich povinností na izbách, iná ma učila, aké úlohy budem mať na starosti v ambulancii. Som hlboko vďačná za dobrý príklad všetkých sestier a doktorov, ktorých som tu stretla. Učím sa aj od upratovačiek. Neustále ma udivuje vysoká úroveň a kultivovanosť personálu. Prácu sestričky som si znovu zamilovala.“

Starostlivosť o druhých si Adaeze obľúbila už ako osemročná, keď sa starala o svoju chorú babičku.

„Všetko sa to začalo vtedy, keď som bývala so starou mamou,“ hovorí,

usmieva sa a odhrňa si pramienok vlasov z tváre. „Bývala občas chorá a ja som sa mala o ňu v prípade potreby starať. Na moje prekvapenie som zistila, že mám prirodzený talent a cit pre prácu sestričky – mohla som pri jej lôžku stráviť celý deň bez toho, aby som sa cítila unavená.“

Adaeze má piatich súrodencov, a keďže jej ako jedinej dcére pripadla úloha každý deň chystať jedlo pre osemčlennú rodinu, rýchlo sa naučila variť.

„Nebol to pre mňa problém, milujem varenie.“

S bratmi si vždy užila veľa zábavy.

„S bratmi máme výnimočný vzťah, máme sa veľmi radi. Obzvlášť veselé sú oslavy narodenín. Máme takú tradíciu, že oslávenec kupuje darčeky pre ostatných, zatiaľ čo oni sa tvária, že na oslavu zabudli, a

schovávajú svoje darčeky až do chvíle, keď oslávenec začne obdarovávať ich. Potom aj on dostane od všetkých darčeky. Vždy je to milé prekvapenie a radosť.“

„Mama s otcom sú zosobášení už 32 rokov, majú pekný vzťah.

Vychovávali nás tak, aby sme si vážili život. Hoci sme neboli bohatí, mali sme všetko, čo sme potrebovali – mali sme jeden druhého. Okrem varenia mám rada aj knihy, čítam skoro každý deň.“

Po pár mesiacoch v NFH ju priateľka a kolegyňa pozvala po práci do centra Opus Dei a Adaeze šla.

„Centrum ma nadchlo. Bola som ohromená. Všetci boli milí, pekne oblečení, priateľskí. Príjemne ma to prekvapilo.“

Ženské centrum Opus Dei ponúka ženám a dievčatám rôzneho veku či

sociálneho zázemia duchovný a osobnostný rozvoj.

„Myšlienka Opus Dei – posväcovať svoju každodennú prácu – hlboko ovplyvnila môj postoj k práci a pomohla mi profesijne rásť ako zdravotná sestra. Aj moje vzťahy s druhými ľuďmi sa zlepšili, odkedy som sa začala zúčastňovať formačných aktivít v centre. Napríklad predtým som bola hašterivá, hnevala som sa, ak ma nespravodlivo obvinili alebo ak niekto siahol na moje práva. Dnes už reagujem miernejšie. Niežeby som si nebola vedomá svojich práv, ale myslím si, že niekedy je lepšie ustúpiť v prospech zachovania pokoja.

Každý deň sa vedome snažím svoju prácu posväcovať. Ak sa stane, že ľudia si nevšimnú moju dobre odvedenú prácu, mám o dôvod viac obetovať ju Bohu, lebo takáto práca

mi pomáha prísť do neba. Predtým som podliehala náladám – väčšinou som poľavila, keď mi bolo ťažko. Teraz som sa vďaka Opus Dei naučila prekonať sa, keď sa mi nechce pracovať, a obetovať to Bohu. Potom príde úľava a práca už nie je taká namáhavá. Akoby zázrakom.

Občas máme pacientov, ktorých by neuspokojilo ani keby ste sa pre nich rozkrájali. Vtedy si pripomínam, že moja práca je vyjadrením mojej lásky k Bohu, a to mi pomáha povzniesť sa nad to. Skutočným šťastím je podľa mňa spoznávať Krista každým dňom viac a viac, vkladať do neho svoju dôveru a veriť, že mi neustále pomáha. Modlím sa za svojho budúceho manžela, aby miloval Boha viac ako ja a aby sme spolu mohli vychovávať deti k láske k Bohu.“

Chinwuba Iyizoba

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/pracu-
sestricky-som-si-znovu-zamilovala/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/pracusestricky-som-si-znovu-zamilovala/)
(08.08.2025)